

17ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος ἔλαβεν εἰς Κωνσταντινούπολιν 2 γρόπους μὲ χρυσᾷ νομίσματα καὶ ὅτι τοὺς ἀπεβίβασεν εἰς τὸ Ἄκρη, περίστασιν ἀρνηθεῖσαν μὲν παρὰ τοῦ πλοίαρχου, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἀντιπαράστασιν του μετὰ τοῦ καμαρότου καὶ τοῦ ναυκλήρου του, βεβαιωθεῖσαν ὅμως ἀπὸ ἄλλους 4 ναύτας του, συμπεριλαμβανομένων τοῦ ναυκλήρου του καὶ τοῦ καμαρότου· εἰς τρόπον ὥστε αὐτὸς οὗτος, ἀρνούμενος ὅτι τὰ χρήματα ἦσαν τοῦ Φλόρου κ' ἐπιμένων εἰς τὸ νὰ κρύψῃ τὸν κτήτορά των, προφανῶς ἀποδεικνύει διὰ τῆς τοιαύτης διαγωγῆς του, ὅτι ἡ ἰδιοκτησία εἶναι ἐχθρική καὶ τὰ ἔγγραφα οἰκονομικά.

18ον) Παρατηροῦσα τὴν ἀντίστασιν τοῦ πλοίαρχου εἰς ἔρευναν ἐγγράφων, ἀντίστασιν ἀποδεικνυομένην ἀπὸ τὴν ἔνορκον ὁμολογίαν τῆς 18/30 Ὀκτωβρίου 1828 καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος καὶ ὁ καμαρότος του δὲν ἀρνοῦνται τὴν ἀντίστασιν λέγοντες ὅτι δὲν τὴν ἐσυγχώρησε, διότι δὲν εἶχεν ἔγγραφα.

Δι' ὅλα ταῦτα

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

Τὸ φορτίον τοῦ κ. Στεφάνου Μιμπέλη, ὡς οὐδετέρου ἰδιοκτησία καὶ δι' ὅλας τὰς προεκτεθείσας περιστάσεις, λογίζεται ἐχθρική ἰδιοκτησία καὶ δημεύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδοῦ ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ὁ Γραμματεὺς

Ἐδουάρδος Μάσσων

Γ. Ν. Παγκαλάκης

Γεώργιος Ἀθανασίου

(βλέπ. ἀρ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

Ἀριθ. 40

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα ἀπόσπασμα τῆς πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος ἀναφορᾶς τοῦ Μοιράρχου Γεωργίου Σαχίνη, δι' οὗ ἀναφέρει ὅτι τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1828 κατέσχε περὶ τὴν Λέρον τὸ σικελικὸν βριγατῖνον ὁ «Ἀ γ ι ο ς Μ ι χ α ῆ λ καὶ ὁ Ἀ γ ι ο ς Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς» τοῦ πλοίαρχου Βαρθολομαίου Πόρπορα, μὲ φορτίον σίτου, διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον διεύθυνσιν τοῦ ἄνω ἀποσπάσματος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων τοῦ ρηθέντος πλοίου, γενομένην παρὰ τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου,

Θεωρήσασα τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ναυλοσυμφωνητικὸν τοῦ Ἰω. Ἀναστασίου μετὰ

τοῦ πλοιάρχου Βαρθολομαίου Πόρπορα τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ ὑποχρεοῦται οὗτος νὰ φορτώσῃ τὸ πλοῖον του σῖτον καὶ νὰ τὸν μετακομίσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ ναῦλον πρὸς $\frac{2}{4}$ τοῦ ταλλήρου τῆς ρεγγίνας εἰς τὸ ἀρδέπι, καὶ περὶ πλέον 50 τάλληρα δῶρον πρὸς τὸν πλοίαρχον,

Θεωρήσασα τὸ φορτωτικὸν τῆς 29 τοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν δήλωσιν τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1828, δι' ὧν γίνεται δῆλον ὅτι ὁ ρηθεὶς Ἰωάννης Ἀναστασίου, ὑπήκοος Σβεκός, ἐφόρτωσε διὰ λογαριασμόν του εἰς τὸ πλοῖον 1000 ἀρδέπια σίτου διὰ Κωνσταντινούπολιν, εἰς παραλαβὴν τοῦ Ἀ. Ἰακώβου Σαλτσάνη καὶ Συντροφίας καὶ ὅτι ὁ πλοίαρχος ἔχει διὰ λογαριασμόν του 13 ἀρδέπια ρύζι καὶ 2.200 ζεμπίλια κενά,

Θεωρήσασα τὰς εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον εὑρεθείσας ἐπιστολὰς τοῦ Σεβαστιανοῦ Δονάτου Βαλταγγία τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1828, ὅστις γράφων ἐξ Ἀλεξανδρείας πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Βιτσέντσον Γιέλτσικ λέγει, «τὰ σιτάρια δὲν θέλουν δοθῆ, λέγεται, ὀλιγώτερον τῶν 12 γροσίων, μολονότι μέχρι τῆς σήμερον δὲν ἔγινε λόγος περὶ πωλήσεως. Μετὰ μεγάλης σπουδῆς φορτώνονται τὰ σιτάρια, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ σταλῶσιν αὐτόσε», Ἔτι ὁ αὐτὸς τὴν 30 τοῦ αὐτοῦ μηνός, δι' ἧς γράφει πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μαρίνοβικ Παρρίνην: «Τὰ σιτάρια, ὡς λέγεται, δὲν θέλουν δοθῆ ὀλιγώτερον τῶν 12 γρ. Μέχρι τῆς σήμερον ὅμως οὐδὲ λόγος, καὶ περὶ πωλήσεως». Ἔτι τοῦ Βοϊγγ καὶ Συντροφίας τῆς 2 Ὀκτωβρίου, ὅστις γράφει πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Δ. Γράτς καὶ Συντροφίαν: «Τὰ ναυλωθέντα παρὰ τῆς Κυβερνήσεώς σας πλοῖα διὰ νὰ φορτώσουν ἐνταῦθα σῖτον, φορτώνουν καὶ θέλουν ἀναχωρήσει ἐν τάχει διὰ τὸν λιμένα σας». Ἔτι τοῦ Σαλβατόρου Κόρτη τῆς 3 Ὀκτωβρίου πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἰω. Βάτταν, ὅστις γράφει: «Ἐὰν ἡ Α. Υ. ὁ Πασᾶς συγχωρήσῃ γλήγορα τὴν ἐξαγωγὴν τῶν σίτων, ὑποθέτουν ὅτι οἱ ναῦλοι θέλουν ἀυξήσει».

Θεωρήσασα τέσσαρας ἐπιστολὰς γραμμένας τουρκιστί,

Θεωρήσασα ἐπιστολὴν τοῦ Ἰω. Ἀναστασίου πρὸς τοὺς Ἰάκωβον Σαλτσάνη καὶ Συντροφίαν τῆς 30 Σεπτεμβρίου, μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς διευθύνει τὸ φορτίον,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐνόρκους ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου, τοῦ γραμματέως καὶ τοῦ ναυκλήρου τοῦ ρηθέντος σικελικοῦ βριγαντίνου τῆς 19 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν πλοίαρχον πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1828 καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν ἀπολογίαν αὐτοῦ περὶ τοῦ φορτίου του τῆς 30 Ὀκτωβρίου καὶ 3 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὸ διάταγμα τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ, ἐξ αἰτίας τῆς καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν σιτοδείας, δίδει τὴν ἐξουσίαν εἰς πολεμικὰ πλοῖα διὰ νὰ συλλαμβάνουν ὅποιονδήποτε πλοῖον ἔχει ζωοτροφίας,

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Παρατηροῦσα ὅτι περὶ ἀποδείξεως τῆς ιδιοκτησίας τοῦ φορτίου διαφέρει ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἐγγράφων ἢ κατάστασις τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ἐξ οὐδετέρου λιμένος διὰ λιμένα ἐμπολέμου τινος, ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ὑπὸ ὄνομα οὐδετέρου μὲ πλοῖον οὐδέτερον ἐξ ἐχθρικοῦ δι' ἐχθρικὸν λιμένα,

Παρατηροῦσα ὅτι ἡ τελευταία αὕτη περίπτωσις ὑπερβαρύνει, ὅταν ὁ ἐκ τῆς ἐκφορτώσεως λιμὴν πάσχη ἀπὸ πείναν.

Παρατηρεῖ προσέτι:

1ον) Ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου ὅτι μετ' αὐτοῦ, ὡς ἤκουσε, φορτῶνονται καὶ ἄλλα 4 πλοῖα συγχρόνως ἀπὸ τὸν αὐτὸν φορτωτὴν καὶ μὲ τὰς αὐτὰς συμφωνίας.

2ον) Ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος δὲν εἶχε πρότερον οὔτε ἰδεῖ οὔτε γνωρίσει τὸν εἰρημένον Ἰωάννην Ἀναστασίου καὶ ὅτι ὁ φορτωτὴς οὗτος παραδίδει ὁλόκληρον φορτίον εἰς πλοίαρχον ἀγνώριστον, φθάσαντα κατὰ πρώτην φορὰν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ δὲ μεσίτης ἦτον Ἑβραῖος.

3ον) Ὁ φορτωτὴς εἰς τὴν ἐπιστολὴν του, μὲ τὴν ὁποίαν διευθύνει τὸ φορτίον εἰς Κωνσταντινούπολιν, δὲν ὁμιλεῖ ποσῶς περὶ τῶν ἄλλων 4 πλοίων, τὰ ὁποῖα συνεφόρτωσε, μὲ σκοπὸν νὰ διαχωρίσῃ τὴν τύχην ἐκάστου καὶ νὰ τὰ παραστήσῃ ὡς μὴ ἔχοντα σχέσιν συναλλήλως.

4ον) Ὁμολογεῖ ὁ πλοίαρχος ὅτι παρέλαβε τὸ φορτίον ἀπὸ τὰς ἀποθήκας τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως καὶ ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ναῦτας του οὔτε εἶδεν οὔτε ἐγνώρισε τὸν φορτωτὴν.

5ον) Προσκληθεὶς ὁ πλοίαρχος νὰ δηλοποιήσῃ ἐνόρκως, ἐὰν τῶντι ὁ ρηθεὶς Ἰω. Ἀναστασίου ἦτον ὁ ἀληθὴς κτήτωρ τοῦ φορτίου, ἀπεκρίθη γελῶν, ὅτι δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἴπῃ ἂν εἶναι ἰδικόν του ἢ ἂν εἶναι ὀνοματοδότης, περίστασις αὕτη ὅχι ὀλίγον ἀξιοπαρατήρητος.

6ον) Εὐρέθησαν εἰς τὸ πλοῖον ἐπιστολαὶ τουρκιστὶ γραμμέναι ἀπὸ ἐπίσημα ὑποκείμενα, ἀναφέρονται περὶ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων δι' ἀποκρύφων ἐννοιῶν.

7ον) Τελευταῖον ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς εἰς τὸ ρηθὲν βριγαντῖνον εὐρεθείσας ἐπιστολὰς τῶν ἐμπόρων Σεβαστιανοῦ Δ. Βαττάγια, τῶν κ. Βρίγγ καὶ Συντροφίας καὶ τοῦ Σαλβατόρου Κόρτη: 1ον) Ὅτι τὰ φορτωνόμενα πλοῖα μὲ σιτάρια εἶναι διὰ λογαριασμὸν τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως. 2ον) Ἐξάγεται ἀπὸ τὰς αὐτὰς ἐπιστολὰς ὅτι ὁ Μεχμεταλῆ πασᾶς, μονοπώλης τῶν ζωοτροφῶν, δὲν εἶχε δώσει τὴν ἄδειαν πωλήσεως οὔτε προσδιορίσει τὴν τιμὴν τῶν σίτων, ὅταν ὁ κ. Πόρπορας ἐφόρτωσε 3ον) Ἐξάγεται προσέτι ἀπὸ τὰς ἐνόρκους ὁμολογίας διαφόρων ἐμπόρων καὶ πλοιάρχων εἰς Σύραν τῆς 14 καὶ τῆς 16 Νοεμβρίου παρελθόντος, ὅτι ὁ μόνος κτήτωρ καὶ μονοπώλης τῶν ζωοτροφῶν Μεχμεταλῆς δὲν εἶχε προσδιορίσει τὴν τιμὴν τῶν σίτων μέχρι τῆς 10, 11 καὶ 19 Ὀκτωβρίου 1828 ἔ. ν.

Ἐκ τούτων ἀπάντων ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ φορτίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Βαρθολομαίου Πόρπορα δὲν ἐδικαιολογήθη ὡς οὐδέτερα ιδιοκτησία κ' ἐπομένως ὡς ιδιοκτησία ἐχθρικὴ δημεύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίεσθαι τὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδοῦ ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίον Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ἐδουάρδος Μάσσων

Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς

Ν. Γ. Παγκαλάκης

(βλέπ. ἀριθ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

Ἀριθ. 41

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν διεύθυνσιν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1828 μὲ τὴν ὁποίαν συνοδεύει ἔγγραφα ἀφορῶντα τὸ σικελικὸν βριγαντῖνον ἢ «Παρθένος τῶν Χαρίτων καὶ ὁ Ἅγιος Ραφαήλ», τοῦ πλοιάρχου Ματθαίου Κοσσέντσα,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Φροντιστήριον ἀναφορὰν τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1828 τοῦ πλοιάρχου Ἰω. Ν. Χ' Ἀλεξανδρῆ, ἐν ᾗ λέγει ὅτι συνέλαβε τὸ ρηθὲν πλοῖον ἔξω τῆς Χίου, διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν, μὲ φορτίον σιτᾶρι ἀρτέπια 1066 καὶ ρύζι ζεμπίλια 80,

Θεωρήσασα τὸ γενόμενον ναυλοσυμφωνητικὸν τὴν 17ην Σεπτεμβρίου 1828, μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου Μ. Κοσσέντσα καὶ τοῦ φορτωτοῦ Ἰω. Ἀναστασίου, δι' οὗ φαίνεται ὅτι τὸ φορτίον 1066 ἀρτέπια σιτᾶρι καὶ 80 ζεμπίλια ρύζι ἔπρεπε νὰ μετακομισθῇ ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ ναῦλον 3/4 ταλλάρου ρεγγίνας ἀνὰ κάθε ἀρτέπι, μὲ δῶρον προσέτι 50 ταλλήρων πρὸς τὸν πλοίαρχον,

Θεωρήσασα ἐπιστολὴν τοῦ φορτωτοῦ Ἰω. Ἀναστασίου πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει παραλαβητὴν Ἰάκωβον Σαλτοάνην καὶ Συντροφίαν τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν δήλωσιν τῶν πραγματειῶν τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1828 καὶ τὸ φορτωτικὸν τῶν 29 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ, τοῦ πλοιάρχου Μ. Κοσσέντσα, τοῦ γραμματέως καὶ δύο ναυτῶν τοῦ αὐτοῦ πλοίου, γενομένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τὴν 29 Ὀκτωβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν πλοίαρχον πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 7 Νοεμβρίου καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν ἀπολογίαν αὐτοῦ περὶ τοῦ φορτίου του τῆς 13/25 τοῦ αὐτοῦ 1828,

Θεωρήσασα τὸ διάταγμα τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ, ἐξ αἰτίας τῆς καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν σιτοδείας, δίδει τὴν

